

εμάτια σου και μ' ἔλο τὸν πόσο, ποῦ με καταξερ-
ζει εξακολουθῶ ἀκόμη νὰ σε λατρεύω μυστικά....-

Ἄπ' τὰ συντομία τῆς οὐράνιας, μὰ πε ασμέ-
νης πειὰ εὐτυχίας μου δὲν ἀπόμεινεν ἄλλο παρὰ τὸ
μαραμένο ἅπ' τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου λουλουδί-
σου, ποῦ μοῦ χάρισες μιὰν ἀλγισμόνητη γλυκεῖα
βροδεῖα.

Ἄλλοίμονο! Σκύβοντας τόρξ, φιλῶ
τὸ μαραμένο αὐτὸ λουλουδί τῆς χαμένης εὐτυχίας
μου βερίχο τὰς το συγχρόνως μὲ ἄπειρα θερμὰ
δάκρυα τῆς πονεμένης μου καρδιάς.

Ἰανουάριος 1924

« Πάντα θὰ πονῶ »

ΣΤΟΧΑΣΜΟΙ

ΘΑΝΑΤΕ ΣΠΛΑΧΝΙΚΕ !

Γιατί τάχα τὸ χάρο νὰ τὸν φαντασ-
θοῦν ἔτσι, καθὼς τὸν φανταστήκανε
Μαθρο, μὲ μάτια ὀλοκόκκινα κ' ἄγρι-
ωπὸ, μὲ φτεροδuges μαθρες κ' αἰχμη-
ρὲς, εὐά λογγες ποῦ πᾶν νὰ λογγίτουν
στὸ ξεπροδόδισμα τῆς κάθε ψυχούλας
Μὲ ἄγριες πεθυμιές σ' ἀνέδικητῆς γιατί
νὰ τὸν φαντασθοῦν ἔτσι; Γιατί τὸ Χάρο
νὰ μὴν τὸν ξέρουν σ' ἀ μὲτὰ νέα κόρη ὀ-
λόσπρη καὶ μὲ φτερά κ' ἄντ' ἰντὶ γιὰ τίς
λόγγες μακαρὰ χερσάκια καὶ γιατί ἄντ'
γιὰ πύρινη ἰγκάλη, νὰ μὴ φαντασθοῦν
μιὰ ἄγκάλη γλυκεῖα, πονολύτρα καὶ
πασίλυπη; Γιατί νὰ τὸν φαντασθοῦν
κακοῦργο κ' ὄχι σπλαχνικὸ ποῦ ἔργε-
ται ἰκούραττος νὰ μὲς τραθήξῃ ἕνα-ἕνα
ἀπὸ τῆ θαρεῖα τὴν ὕλη; Γιατί τὴν ὕλη
νὰ τὴν ἐπεκτείνωσι κ' ὀμοῖα ὡς τὸ ποθο-
σθέντη τὸ θάνατο, ὡς τὸ Χάρο τὸν ἐ-
ξουθενωτῆ τῆς, καὶ τὸν ἰκούραττο τῆς
φυγῆς πρωτότυπο ἐργότης;

Θάνατε γλυκεῖε! Ἑλπίδα ποῦ ὕστερα
ἀπὸ νὰ κληρονομήσει ποῦ ὅλοι γερατεῖα
τὸ λέν σὲ συναντοῦμε! Δροσοσταλίδε
ποῦ σὲ Σίνα ἰποβλέπουν ὅλοι τῆ; Μοί-
ρας οἱ ἀποδιωγμένοι! Δαμπροφέγ-
γισμα κ' ἄθεο διάνοιας ἀγνής καὶ κάθε
φантаσίας ἐξιδανικευμένη! . . Ἄπαρξῃ
ποῦ σὲ Σίνα θ' ἰποβλέφουνε ὅλοι ἄργα
ἢ γρήγορα! . . .

Ἄφάνταστε μὰ καταδεχτικὸ, ποῦ ἰπ'
τὸ φτωχικὸ καλύθει, ὡς τὸ πολυθόροβο
τοῦ Πλούτου τὸ παλάτι φέρνει τὴν ἰ-
νάπαψη καὶ τὴ γαλήνη ποῦ καθεῖς πίν-
τα θὰ αἰσθανθῇ. . . Ἄθόρουβε μὰ καὶ
θοροβώδη, ὀπομονετικὸ μὰ κ' ἄνοπό-
μονε, ὀργήγορε μὰ κ' ἄργοσάλευτὰ, ἰ-
γάλια κ' ἄθόρουθα τῆ ψυχούλα τῆ πέρ-
νεις μὰ. . . παραξηγημένα—ὡ ἰνατριχί-
λα μὴ δὲ τραθᾶ; ἀπὸ τὸ βουρκοῖ—
σκληρὸς νομίζεσαι! Ναι, ποθοσθέντη,
σπλαχνικὸ, κ' ἰκούραστε τὸ Ἰδέας
χαλκικῆ! . . .

Τράβη τὸν δρόμο σου καὶ μὴ τὸν
κόρτεις, ἀπὸ τὸ προορισμὸ σου Ἐσὺ,
μὴ φεύγεις. Κε' ἢ σάλπιγγα σου—παν-
τοτεινὸς σύντροφος—ἄς εἶναι τὸ φτωχὸ,
τὸ ταπεινωμένο τοῦ κοιμητηριοῦ
καμπανάκι! ! !

ΠΑΝΤΕΛΗΣ Γ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

1-1-1924

ΘΑΛΑΣΣΑ . . . ΓΙΑΤΙ ;

Θάλασσα ἄπονη σκλήρη

ἄσπιτη — φουρτουνιαρά

γιατί κτυπᾶ; ἀλύπητα

σὰ θεϊκὴ κατάρξι;

Γιατί μοῦ πῆρες ἄδικη

ποῦ νόμο δὲν γνωρίζεις

μέσ' σιὰ ὕγρα τὰ σπλάχνα σου

νέο ποῦ δὲν ὀρίζεις ;

Γιατί τσ' ἐλπίδες μ' ἔκανες

γοργὰ νὰ διαλυθοῦνε

μὲ τ' ἀφρισμένα κύματα

ποῦ μ' ἄπονια κτυποῦνε ;

Γιατί μοῦ πῆρες καὶ τὸ νοῦ ;

καὶ τὰ ὀνειρατὰ μου

τάκινες καὶ σβυστήκανε

καὶ φύγανε μακρυὶ μου

Ρ.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΕΝΟΣ ΚΑΛΕΦ Η

Ἐνας ἔμπορος, μπαζόνοντας ἕνα ποῦ
στὸ γραφεῖο του, εἶδε τὴ κίσα τοῦ
σπασμένη, χωρὶς καμμὶα πεντάρια μέ-
σα. Τοῦχαν κλέψει πίνω ἰπὸ 25 χιλ.
δραχμῆς. Χωρὶς δόλοιο νὰ ταραχθῇ,
ὅπως ἦτανε φρεσκότατο νὰ τὸ κίρη
πῆρε μιὰ κάρελλα καὶ κίθισε στὴ πόρτα
τοῦ μπαζοῦ τοῦ. Χαίρετοῦσε, ὅπως
πάντα κίθε περσοτικὸ καὶ βέβαια κί-
νεις δὲ μπορούσε νὰ ὀποπτευθῇ τὸ κακὸ
ποῦχε βρῆ τὸν ἔμπορο. . . . Πέρασε καμ-
μιὰ ὄρα, ὅταν ἕνας του φίλος τρέχει
κ' ἰγκαικίζοντάς τον « τί ἦτανε αὐτὸ
ποῦπαθες; » τοῦ λέει. — Ἐπᾶθα; χ-
παντᾶ μὲ τὴ μεγαλύτερη ἰταραξία ὁ
ἔμπορος. « Μὰ. . . . ἔμαθα πὼς σὲ
κλέψαν. . . . ». Μὲ κλέψαν! ! Δὲ τὸ
ξέρω. Πᾶμε νὰ δοῦμε μέσα ».

Μπήκιν πράγματι μέσα στὸ γραφεῖο
κ' ἰπειδὴ στὴν ἐρώτησι τοῦ ἔμπορου
στὸ φίλο του ἰπὸ ποῦ εἶχε λάβει τὴν
πληροφορία γιὰ τὴ κλοπή, ἐρ' ὅσον κεί-
νος σὲ κανένα δὲν τὸ εἶχε πῆ, ὁ ἔμπο-
ρος δὲν ἔλαθε καμμὶα ἰπάντησι, ἐκίλε-
σε ἕνα χωροφύλακα γιὰ τὰ παρατέρω.

Γ. Γ.

Τύποις Γ. Γεωρβασάκι καὶ Σ-

